L'equip està segur de si mateix

FRANCESC CARGOL

Els dos equips començaven el partit amb poca intensitat i esperant l'adversari. El Girona amb la sorpresa de Florian Lejeune a l'onze inicial, utilitzava el sistema de joc habitual realitzant els moviments ofensius i defensius que han treballat durant tota la temporada. Els madrilenys es presentaven a Montilivi amb un plantejament molt defensiu, el seu objectiu amb un sistema de joc 1-4-1-4-1 era replegar-se a camp propi amb línies molt juntes, deixaven molt sol en punta el seu davanter centre David Rodríguez, tancaven molt els passadissos interiors perquè Eloi Amagat i Borja García en primera passada o bé Cristian Herrera i Rubén Sobrino a l'espai no poguessin participar del joc. Els jugadors de Pablo Machín precipitaven la passada, difícilment podien jugar en curt i en canvi estaven poc encertats en els passades a llarga distància. L'Alcorcón era un equip físic, ben organitzat defensivament, un conjunt que intentava sortit amb pilota controlada però al qual mancava molta arribada i finalització. Els seus jugadors de banda Álvaro Rey i Óscar Plano no tenien profunditat, per dintre Natxo Insa i José Campaña posaven alguna dificultat Pere Pons en accions de superioritat numèrica però difícilment arribaven a la zona de finalització.

El gol de Rubén Sobrino va donar seguretat i confiança a l'equip, a partir que els locals es van avançar en el marcador va començar a aparèixer Borja García entre línies, enllaçava jugades amb Carlos Clerc per banda esquerra i arribava a l'àrea rival entrant des del darrere. Eloi Amagat donava control i possessió, Pere Pons com sempre era l'encarregat d'equilibrar al mig camp i a els centrals els tocava defensar per mantenir la porteria a zero

A la segona part semblava que el Girona cedia terreny, amb la mentalitat de poder conservar el resultat, instintivament els jugadors fan un pas enrere, de totes formes tal i com estava el partit les opcions passaven per no cedir ocasions i buscar contraatacs. Anaven passant els minuts i Juan Ramón López Muñiz mantenia el mateix equip, inclús quan va fer el primer canvi posant al terreny de joc a Collantes per banda dreta en lloc de Toribio que era el pivot defensiu va continuar amb el mateix sistema. Considero que a l'entrenador visitant li va faltar ser més ofensiu, li calia a l'Alcorcón jugar amb dos davanters centre per poder combatre la zona dels centrals gironins.

Defensivament el Girona és el millor equip de la categoria. Ho demostren els números, ja que amb molta diferència és el conjunt menys golejat. Un altre aspecte molt positiu va ser que els dos davanters que van sortir d'inici es retrobessin de nou amb el gol, llàstima que Jaime Mata tot i tenir alguna opció no pogués anotar.

La derrota de l'Osasuna al seu propi estadi contra l'Osca (2-3) fa que els gironins depenguin d'ells mateixos en la darrera jornada, un punt pràcticament seria suficient dissabte vinent al camp del Ponferradina, el problema és

que els del Bierzo es juguen la permanència i la dificultat serà màxima.

Cal ser prudents ja que no hi ha res fet. La Lliga enguany és molt igualada, quedant només una jornada encara hi ha molts equips implicats en les zones d'ascens directe, de promoció i també de descens. Això farà que no es pugui abaixar el ritme i sobretot caldrà competir molt bé aquest últim partit a El Toralín per tornar a aconseguir disputar una nova promoció d'ascens a Primera Divisió.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/05/30/lequip-segur-mateix/785865.html?utm_source=rss